

Urimelig forskelsbehandling - Lovforslag nr. 211: Forslag til ejendomsvurderingsloven og lovforslag nr. 212: Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendomsskat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love

Til skatteordførerne for Folketingets partier,

I anledning af det udleverede svar fra Skatteministeren er jeg nødt til at afklare, hvad jeg opfatter som misforståelser.

Der henvises i svaret fra Skatteministeriet til, at hensigten med reglerne ikke har været, at der skulle betales offentlig dækningsafgift af offentligt ejede skov- og landbrugsarealer.

Kommentar: Der skal betales offentlig dækningsafgift, hvis en ejendom er omfattet af ejendomsbeskatningslovens § 7, stk. 1, litra b. Reglen i ejendomsbeskatningslovens § 7, stk. 1, litra b (hvori kravet om at skovdriften skal være erhvervsmæssig fremgår) har haft samme ordlyd siden 1958. Formålet med reglerne har altså siden 1958 været, at offentlige ejendomme med erhvervsmæssig skovdrift skulle pålægges grundskyld, mens offentlige ejendomme med ikke-erhvervsmæssige skovdrift i stedet skulle pålægges offentlig dækningsafgift. Det skal erindres, at i 1958 var det mere byrdefuld at blive pålagt grundskyld (da det også betød, at ejendommen blev pålagt ejendomsskyld) end den offentlige dækningsafgift. Det var således først i forbindelse med udfasningen af ejendomsskylden, som begyndte medio 1960'erne, at det med tiden blev således, at det var mere byrdefuld at blive pålagt den offentlige dækningsafgift.

Det er derfor noget vås, når det anføres, at hensigten med reglerne har været at offentligt ejede skov- og landbrugsarealer skal betale grundskyld. Siden 1958 (og tydeliggjort i det gældende cirkulære nr. 80 fra 1962) har reglen været således, at offentligt ejede skov- og landbrugsarealer alene skal betale grundskyld, hvis driften er erhvervsmæssig. Hvorvidt Skatteministeren i stedet mener, at det har været hensigten, at Naturstyrelsen skulle drive statsskovene erhvervsmæssigt (hvilket altså ville føre til, at statsskovene skulle pålægges grundskyld) skal jeg undlade at kommentere yderligere, men blot henvise til, at det med de lovgivningsmæssige ændringer i forhold til driften af de danske statsskove de facto ikke muligt for Naturstyrelsen at opfylde kravet i ejendomsbeskatningslovens § 7, stk. 1, litra b til erhvervsmæssig skovdrift.

I Skatteministerens besvarelse er yderligere anført, at der ved lovindgrebet skabes symmetri mellem privatejede og offentligt ejede landbrugs- og skovbrugsejendomme. I snæver forstand kan jeg for så vidt tilslutte mig argumentet, men jeg vil alligevel bemærke to vigtige ting. For det første er skattevilkårene generelt for privatejede landbrugs- og skovbrugsejendomme væsentlig forskellig fra dem, som gælder for offentligt ejede landbrugs- og skovbrugsejendomme. Det medfører derfor ikke symmetri i erhvervsvilkårene for privatejede og offentligt ejede landbrugs- og skovbrugsejendomme, at ejendomsbeskatningen bliver ens. For det andet kan argumentet for så vidt anvendes i forhold til alle offentligt ejede ejendomme, som derfor burde undergives den samme beskatning som privatejede ejendomme. **Det er netop her, at vi har sagens kerne (og det dybt problematiske). Lovgiver har således lagt op til, at på dette ene område (landbrugs- og skovbrugsejendomme) skal muligheden for kommunerne for at opkræve offentlig dækningsafgift ophøre, mens den for alle andre ejendomme med offentlig ejerskab skal bestå.**

Jeg vil derfor fastholde, at det er dybt urimeligt og uretfærdigt, når lovgiver nu foreslår at fratage de kommuner, som tilfældigvis har en stor andel af offentligt ejede skovejendomme i kommunen muligheden for at indkræve det skatteprovenu, som følger af loven samtidig med at de berørte kommuner ikke modtager kompensation. Virkningen er, at de kommuner, som tilfældigvis har en stor andel af offentligt ejede skovejendomme i kommunen straffes (i form af mistet skatteprovenu), mens de kommuner, som tilfældigvis har andre offentlige ejendomme, kan fortsætte med at opkræve offentlig dækningsafgift.

Skatteministeren har anerkendt, at lovindgrebet har fordelingsmæssige konsekvenser for kommunerne. Jeg vil ikke diskutere, hvorvidt disse fordelingsmæssige konsekvenser er af mindre eller større karakter, men blot konstatere, at de berørte kommuner samlet fratages ca. 100 mio. kr. om året.

Hvis det er forudsætningen, at løsningen for staten skal være udgiftsneutral, hvorfor ønsker Skatteministeren så ikke en løsning, hvor det samlede bloktilskud fra staten til kommunerne reduceres med den merudgift, som overgang til offentlig dækningsafgift medfører.

Eksempel:

Hvis det samlede bloktilskud fra staten til kommunerne er 65 mia. kr., og statens merudgifter til offentlig dækningsafgift udgør 200 mio. kr., hvorfor reducerer man ikke det samlede bloktilskud med 200 mio. kr., således at det fremadrettet bloktilskud udgør 64,800 mia. kr.

Ovenstående model har mange fordele. Blandt flere vil modellen gøre lovindgrebet overflødigt (og altså sikre at man ikke lovgiver mod specifikke kommuner), men modellen sikrer også, at det bliver uforholdende at overveje, hvordan de berørte kommuner skal kompenseres. Endelig vil modellen sikre, at de kommuner med offentlige ejendomme forholdsmæssigt tilføres samme bidrag således, at de berørte kommuner ikke oplever, at kommuner med eksempelvis mange offentlige ejendomme såsom biblioteker, museum m.v. kan bibeholde deres beskatningsgrundlag (og beskatningsprovenu), mens de kommuner som har offentlige ejendomme i form af statskove alene kan opkræve grundskyld.

Mvh.

Thomas Booker

Thomas Booker

Advokat (L)

Ansvarlig partner: Carsten Lorentzen

T +45 33 34 08 53

M +45 31 55 24 05

E thomas.booker@dlapiper.com

DLA Piper Denmark Advokatpartnerselskab
DOKK1 Hack Kampmanns Plads 2, Niveau 3
8000 Aarhus C

www.dlapiper.com

4.200 jurister

40 lande

I Norden

Og hele verden

ADVOKATVIRKSOMHEDEN LETT ER BLEVET TIL DLA PIPER
